

Belgiumban a hypnotizálás ellen törvény alkottatott. Ezen törvény következőképen hangzik: 1. §. A ki egy általa vagy más által hypnotizált egyént nyilvánosan kiállit, két héttől hat hónapig terjedhető fogsággal és 26—1000 frankig terjedhető pénzbüntetéssel büntetetik. 2. §. A ki nem orvos léteére valamely egyént hypnotizál, a ki 21-ik évét még el nem érte vagy szellemi erőinek teljes birtokában nincsen, két héttől egy évig terjedhető fogsággal és 26—1000 frankig terjedhető pénzbüntetéssel büntetetik akkor is, ha a hypnotizált egyén nyilvánosan kiállításra nem használtatott. Ha pedig a kihágás az orvosi gyakorlatot szabályozó törvénybe is ütközik, ezen törvény vonatkozó szakasza is alkalmazásba vehető. 3. §. Fogsággal büntetetik az, a ki csalási vagy károsítási szándékkal hypnotizált egyént által olyan okmányt irat alá, mely szerződést, intézkedést, kötelezettséget, megszüntetést vagy nyilatkozatot tartalmaz. Ugyanezen büntetés éri azt, ki amá okmányt saját hasznára értékesítette. 4. §. Ezen törvény megsértése esetén a Code pénal I. köt. VII. fejt. 85. §-ának határozmányai jönnek alkalmazásba.

IRODALOM.

A tudakozó irodákról. (Tanulmányuti jelentés. Irta Sasvári Armin, a budapesti kereskedelmi muzeum titkára. Budapest, Singer és Wolfner 1891.) Sasvári urat a múlt év július havában a végből küldötte a kereskedelemügyi m. kir. miniszter Bécsbe, Drezdába, Hamburgba és Berlinbe, hogy tanulmányozza az ott fennálló tudakozó irodákat. Sasvári ur élesszemű ember levén, kiküldetésének célját nem a bürokrata szemével nézte, hanem azzal a körültekintő gondossággal, a melylyel a kötelességét egész terjedelmében megértő embernek nemcsak néznie, de látnia is kell az olyan alkotásokat, a melyeket hasznothajtó módon óhajt a maga hatáskörében érvényesíteni. Innen van azután, hogy Sasvári ur nem száraz tanulmányuti jelentést írt, hanem felsorolva a látottakból és tapasztaltakból mindazt, a mit a „Kereskedelmi Muzeum Tudakozó Irodájában“ hasznosan értékesíthetne, körvonalozza a legnevezetesebb tudakozó irodák munkakörét és részletezi azokat a bajokat, a melyeket a megbízható iroda hiányában kereskedelmünknek és iparunknak el kell szenvednie. Két részből áll Sasvári tanulmányi jelentése; az egyikben a szakjegyzékek beszerzési módjáról tesz jelentést, illetőleg tapasztalásai alapján azt világosítja meg, hogy miképen gyűjtik a német nagy tudakozó irodák a megbízható és jó czimtárhoz való anyagot; a másik részben azt a módozatot tárgyalja, hogy miképen szokták a német nagy tudakozó irodák (köztük a híres Schimelpfeng) az egyes cségek hitelképességét megállapítani. Persze mindezt a referens hűséges előadásán kívül megjegyzésekkel is ellátja Sasvári ur, a mely megjegyzések bizo-

nyára máris alapjaivá lettek a budapesti kereskedelmi muzeum tudakozó irodájának hasznosabbá tételében a kereskedelmi forgalom öregbitésére czélzó törekvések közepett. (b. p. dr.)

*

A levelezések által kötött szerződésekről (*Traité des contrats par correspondance*, per Arthur Girault, avocat, docteur en droit, ouvrage couronné par la faculté de droit de Poitiers et par l'Académie de législation de Toulouse, Paris, chez Larose et Forcal, 1891.)

Az imént idézett műnek becsét illetőleg egész teljességében kell az olvasónak osztania azokat a kedvező nézeteket, a melyeket az *Académie de législation*, jelentést tevő tagja vall a műről és a melyekről igyen számol be: Girault munkája csinos és okos stílusban, világosan és szabatosan van írva, a külföldi törvényhozások okos és sokatmondó összehasonlításával. Mindennek daczára azt vetették szemére, hogy sokat feláldozott a mű jelentőségéből az által, hogy fölvette a műbe a szokásos, közönséges magyarázatokat is. Mi ezt nem valljuk hibának; de nekünk inkább az tűnt fel, hogy Girault nem váltotta be a mű 34. oldalán adott azon ígérését, hogy összeegyeztesse a kérdés polgári részét és a bizonyítás követelményeinek szempontjából, a küldött levelek egyoldalu jellegével.

Az értekezés két első részében azokat a szerződéseket tárgyalja Girault, a melyek általában levelezés útján támadnak és azokat a különös nehézségeket, a melyek a posta, táviróhivatal, és a telefon használata folytán támadnak. Girault figyelmét az a nevezetes kérdés érdekli, hogy hol és mikor támad tulajdonképen a távolban levők levélváltása által szerzett szerződés. És szétbomolgatja az ezen tárgyban felmerült nézeteket. Girault azt hiszi, hogy mihelyest az ajánlat elfogadásáról szóló levél expedíáltatott, a szerződés meg van kötve, de ugyanekkor biztosítja az elküldőnek a visszavétel jogát is, a mennyiben a levelező nem vett tudomást a levél tartalmáról. Mi azt hisszük, hogy e között az ellenmondásnak látszó nézet között tényleg nincsen eltérés, és az az engedmény, a melyet G. tesz, tulajdonképen nem más, mint ama tétel felé vezető ut, a mely feltartóztatja azt az olcsó következtetést, hogy a czimzettnek tudomással kell birnia az ellenfél intenczióiról; és, mindent figyelemre méltatva, ez a nézet látszik nekünk a legokosabbnak.

Figyelemre méltók még a műnek ama részei, a melyben el vannak mondva a telegrammok átküldésének tévedései és megvannak jelölve azok, a kiket a felelősség terhel. Itt vannak azok a finom dolgok, a melyeknek félreértéséből sok baj háramlik a közönségre. Így esik mindenek fölött a közönségen a legnagyobb igazságtalanság az által, hogy a kezelőtisztviselők nem vonhatók felelősségre a szöveg helyességeért. Girault azt ajánlja, hogy nagyobbított pénzbüntetést szabjanak a kíváncsiakra, hogy hallgatásukat biztosíthassák.